

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 września 2023 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 12 sierpnia 2022 r., sygn. akt XI Pa 112/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka B. G. wniosła o zasądzenie od B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę w łącznej wysokości 16.522,32 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Powódka była zatrudniona u pozwanej na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 października 2000 r. do 28 lutego 2019 r. i jak wskazała w ostatnich trzech latach pracy, wykorzystwała jedynie 10 dni urlopu, a nie wykorzystwała łącznie 48 dni urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy Katowice-Zachód VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 marca 2022 r. zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę w wysokości 339,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od

dnia 2 września 2020 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz 33,33 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 września 2020 r. do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji powódki B. G. od wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z 4 marca 2022 r., Sąd Okręgowy w Katowicach XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2022 r. oddalił apelację i zasądził od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji uznając je za własne, zaś zarzuty stawiane w apelacji uznał za chybione. W ocenie Sądu Odwoławczego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone starannie, a Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz wywiódł uprawnione wnioski. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że co do zasady braki w ewidencji czasu pracy obciążają pracodawcę, a nie pracownika na nie się powołującego. Jednakże w realiach niniejszej sprawy brak ewidencji urlopów nie jest wystarczający, by przyjąć wszystkie twierdzenia powódki za prawdziwe. Powódka – jak podkreślił Sąd Okręgowy - nie była „szeregowym” pracownikiem, lecz była również współnikiem oraz członkiem zarządu pozwanej spółki. Powódka wykonywała czynności z zakresu prawa pracy wobec innych pracowników, akceptując ich wnioski urlopowe. Mogła ona mieć wpływ na kształtowanie zasad panujących w pozwanej spółce w tym, co do prowadzenia dokumentacji pracowniczej. Powódka nie może zatem zarzucać, że pracodawca nie prowadził należytej ewidencji, skoro sama była członkiem organu pracodawcy. Powódka miała swobodę w kształtowaniu swojego czasu pracy, samodzielnie decydowała o tym, czy i kiedy będzie pracować w biurze. W tym kontekście wykorzystywanie przez powódkę faktu nieprowadzenia ewidencji czasu jej pracy i urlopów jawi się – w ocenie Sądu II instancji - jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego nadużycie prawa, skoro sama powódka „korzystała” z ukształtowanych zasad funkcjonowania pozwanej spółki. Z tych wszystkich względów ustalenie dni urlopowych powódki nie mogło opierać się wyłącznie na twierdzeniach powódki. Przedłożone przez stronę pozwaną wydruki z portalu F. potwierdzają, że powódka

korzystała z pojedynczych dni urlopowych, które nie zostały przez nią wskazane w piśmie z 5 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy zatem przyjął, że nie można ograniczać ustalenia dni urlopowych powódki wyłącznie do dat, które znalazły potwierdzenie we wpisach na portalu F., skoro z przedłożonych przez samą powódkę dokumentów wynika, że powódka również w inne dni wymienione w odpowiedzi na pozew nie świadczyła pracy. Zdaniem Sądu Odwoławczego nie ma uzasadnienia teza, że Sąd Rejonowy dowolnie przyjął, iż w latach 2016-2018 r. powódka z przysługujących jej 78 dni urlopu wypoczynkowego wykorzystała 77 dni i w konsekwencji powódce przysługuje ekwiwalent za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 sierpnia 2022 r. wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach oraz pozostawienie Sądowi Okręgowemu w Katowicach rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, oraz postępowania w I i II instancji, w tym o kosztach zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to:

a. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak pełnego ustosunkowania się do apelacyjnych zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 6 k.c., a także sporządzenie ogólnikowego uzasadnienia, uniemożliwiającego ocenę prawidłowości toku rozumowania Sądu drugiej instancji, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy i miało istotny wpływ na wynik postępowania;

b. art. 236 § 1 k.p.c. oraz art. 235² § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, brak wydania postanowienia dowodowego w zakresie przedłożonych wraz z apelacją przez stronę powodową dowodów z dokumentów i nieodniesienie się przez Sąd drugiej instancji do wnioskowanych w apelacji dowodów, co miało wpływ na wynik sprawy, gdyż Sąd zignorował wnioski o przeprowadzenie dowodów zgłoszone w apelacji; oraz na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego tj.:

c. art. 6 k.c. poprzez obciążenie w całości ciężarem udowodnienia faktu wykonywania pracy w każdy piątek w latach od 2016 roku do 2018 roku wyłącznie

strony powodowej, podczas gdy nie dysponuje ona pełną dokumentacją z okresu zatrudnienia w pozwanej spółce, przy pomocy której mogłaby wykazać wykonywanie pracy w tym okresie, a nadto twierdzenia pozwanej co do rzekomego niewykonywania pracy w każdy piątek przez powódkę nie zostały poparte żadnymi dowodami;

d. art. 205 § 1 k.s.h. poprzez jego niezastosowanie i dojście do przekonania, że powódka miała wpływ na ukształtowanie zasad funkcjonowania pozwanej spółki, podczas gdy nie miała ona żadnego wpływu na organizację pracy i, niezależnie od tego, że była członkiem zarządu, to nie mogła samodzielnie podejmować decyzji w imieniu spółki, gdyż reprezentacja pozwanej spółki była dwuosobowa, czego zdają się nie dostrzegać zarówno Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniając, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się szczegółowo do żadnego z podnoszonych przez stronę powodową zarzutów. Ogólnikowo wskazał jedynie, że podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji i dlatego uznaje zarzuty apelacyjne za chybione. W ocenie skarżącego w postępowaniu doszło do poważnych błędów proceduralnych, brak rozpoznania wniosków dowodowych, brak odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a nadto naruszeń prawa materialnego poprzez nieuzasadnione przerzucenie ciężaru dowodowego na stronę powodową oraz niezasadnego przyjęcia, że powódka jako członek zarządu miała faktyczny wpływ na funkcjonowanie spółki i kształtowanie zasad panujących w spółce w zakresie dokumentacji pracowniczej.

Strona pozwana nie wniosła odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Instytucja skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, czego wyrazem jest m.in. istotne ograniczenie dostępności tegoż środka pod względem dopuszczalnych jego podstaw. Pomimo pozostawienia w art. 398³ § 1 k.p.c. możliwości zaskarżenia orzeczenia z powodu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz z

powodu naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zakres tych zarzutów w odniesieniu do wszystkich podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi został ograniczony. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 272/10, OSNP 2012, nr 7-8, poz. 97; z dnia 14 kwietnia 2023 r., I CSK 3486/22, Legalis nr 2950498). Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego, który jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08, LEX nr 469183; z dnia 17 lutego 2022 r., I PSK 231/21, Legalis nr 2736852). Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów

kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., III UK 290/18, LEX nr 2677006). Jeżeli strona skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinna zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2023 r., I CSK 4298/22, LEX nr 3582570). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., I USK 163/22, LEX nr 3570640). Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 22 marca 2016 r., II PK 31/15, OSNP 2017/10/127; z dnia 18 sierpnia 2021 r., II PSK 97/21, LEX nr 3325579; z dnia 6 września 2022 r., II USK 667/21, LEX nr 3416129). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy juredycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587; z dnia 15 grudnia 2020 r., III PK 191/19, LEX nr 3270748; z dnia 27 kwietnia 2021 r., III PSK 45/21, LEX nr 3181515, z dnia 5 maja 2021 r., II USK 175/21, LEX nr 3245310). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne

jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., II USK 716/21, LEX nr 3487761).

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Strona skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, zaś umotywowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparte zostało w istocie jedynie na polemice ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji co do przyjętych okoliczności faktycznych, świadczących o tym, że powódka wykorzystała 77 dni urlopu wypoczynkowego za lata 2016-2018. Należy również podkreślić, że sam fakt, iż powódka nie zgadza się z zapadłym wyrokiem, nie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nie zasługują na uwzględnienie podniesione przez stronę skarżącą zarzuty dotyczące oczywistego naruszenia przez Sąd II instancji przepisów postępowania cywilnego, albowiem Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia i rozważania Sądu I instancji, a wobec wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy nie widział konieczności uzupełniania postępowania dowodowego, co mieści się w dyspozycji art. 328 k.p.c. Zebrany materiał w rozumieniu powołanego przepisu to zarówno przeprowadzone przez sąd pierwszej instancji dowody, jak i fakty przyznane oraz fakty niewymagające dowodu, a także inne składane przez strony oświadczenia i podnoszone zarzuty. W sytuacji, gdy sąd drugiej instancji podziela ustalenia i wnioski sądu pierwszej instancji albo też w apelacji nie podniesiono takich zarzutów naruszenia prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na prawidłowość ustalenia stanu faktycznego, nie musi czynić własnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia ani dokonywać oceny materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji. Może ograniczyć się do stwierdzenia w uzasadnieniu wyroku, że ustalenia i wnioski sądu pierwszej instancji aprobuje i przyjmuje za swoje (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2022 r., II USKP 136/21, Legalis nr 2899694; M. Manowska (w:) *Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecnictwo*, Warszawa 2022, uwagi do art. 381 i 382). Poza tym, jak podkreśla się w orzecnictwie naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., może mieć wpływ na rozstrzygnięcie (a więc stanowić usprawiedliwioną podstawę

skargi kasacyjnej) tylko w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2010 r., I PK 33/10, OSNP 2011, nr 23-24, poz. 293), co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 236 § 1 k.p.c. oraz art. 235¹ § 2 k.p.c. należy wskazać, że niedopełnienie obowiązku procesowego odniesienia się przez sąd do wniosków dowodowych stanowi niewątpliwie naruszenie art. 236 k.p.c., ale nie jest z reguły uchybieniem mogącym mieć wpływ na wynik sprawy, chyba że narusza zasady kontradyktoryjnego procesu, a taki zarzut nie został sformułowany w skardze kasacyjnej. Nie można przychylić się zatem do stanowiska strony skarżącej dotyczącego naruszenia przepisów postępowania w takim stopniu, aby uznać to za rażące i mogące wpłynąć na odmienne rozstrzygnięcie w sprawie. Argumentacja powódki w tym zakresie pozostaje subiektywna, wychodząca z założenia, że tylko jej twierdzenia są prawdziwe i tylko dowody przez nią wskazane pozwolą sądowi dociec prawdy. Jednakże sąd ma prawo do swobodnej oceny dowodów, co wcale nie znaczy, że do dowolnej. W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego nie ma wprowadzić bezpośredniego odniesienia się do dowodów wnioskowanych przez powódkę, ale jest wielokrotnie powiedziane, że dowody przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji są wystarczające do podjęcia decyzji w sprawie. Jeżeli więc nawet w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma odniesienia się do wniosków dowodowych, o które chodziło powódce, to nie miało to miejsca w stopniu, który mógłby wpłynąć na rozstrzygnięcie sprawy. Ustalenie stanu faktycznego należy do sądów w toku instancji i Sąd II instancji miał uprawnienie do przyjęcia jako prawidłowe ustaleń Sądu I instancji, jeżeli uważał je za spójne, logiczne i wystarczająco wyjaśniające ten stan. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzać wszystkich zgłoszonych dowodów, a tylko takie, które prowadzą, w jego opinii do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. To, że ustalony stan faktyczny nie odpowiada wyobrażeniom jednej ze stron postępowania, nie oznacza, że nawet jeśli naruszony został, mający charakter formalny art. 236 k.p.c., skutkuje to zdezuuowaniem całego przeprowadzonego postępowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2019 r., V CSK 238/18, LEX nr 2678298, wyrok Sądu Najwyższego z dnia

18 czerwca 2015 r., III CSK 372/14, LEX nr 1745578).

Nie można także uznać za skuteczny zarzutu naruszenia normy zawartej w art. 6 k.c. poprzez obciążenie w całości ciężarem udowodnienia faktu wykonywania pracy w każdy piątek w latach 2016-2018 wyłącznie strony powodowej. Okoliczność, czy określony podmiot wywiązał się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie należy do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., lecz podlega ocenie na gruncie przepisów prawa procesowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2007 r., II CSK 23/07, LEX nr 315397; z dnia 11 marca 2009 r., I CSK 363/08, LEX nr 560510; z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 173/10, LEX nr 786376; z dnia 10 lipca 2014 r., I CSK 560/13, LEX nr 1540625). Kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, nie zaś art. 6 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 517/10, LEX nr 960502; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2020 r. V CNP 15/20, Legalis nr 2534622). Przepis art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów (I. Adrych-Brzezińska (w:) K. Osajda (red. serii), W. Borysiak (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Warszawa 2023, komentarz do art. 6 k.c.). Zgodnie z art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Nie wszystkie zatem fakty mogą stanowić przedmiot dowodu, a jedynie takie, które charakteryzuje cecha istotności. Nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, wobec czego powołanie go w kasacji opartej na zarzucie naruszenia prawa materialnego (art. 393¹ pkt 1 k.p.c.) - bez wskazania przepisów tego prawa, z których wynika dochodzone roszczenie - jest niewystarczające (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97, OSNAPiUS 1998, nr 18, poz. 537; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 536/98, LEX nr 36558; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2021 r., II CSKP 95/21, Legalis nr 2610788).

Zważywszy, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

[ms]